

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - 13.

V Z a t c í d n e 4. d u b n a 1947.

Cena 2 Kčs

Radostné velikonoce

Letošní velikonoce jsou první svátky, které mnozí z nás budou slavit zase v pokoji a míru, v prostředí rodinného kouzla, v nových domovech ve staré vlasti.

Symbol Vzkříšení o letošních svátcích bude nám připomínat, že i pro nás nastává doba nového radostného života.

Velikonoční zvony probudí v nás věčnou touhu po neznámém, velkém štěstí.

Jen málo lidí si uvědomí, že tato naše touha došla splnění, že se stala nejkrásnější skutečností.

Byly velikonoce, kdy jsme chtěli jen mír a pokoj. Byly velikonoce v míru a pokoji — ale v osamocení. Jsou velikonoce, které nám přinesly vše.

Letošní velikonoce budou pro mnohé těmi nejkrásnějšími v jejich životě. Po těžkých zkouškách a utrpení, po vítězném boji, po dlouhém, těžkém odloučení shledávají se zase rodiny a přátelé, aby s důvěrou ve šťastnou budoucnost vykročili vstříc novému životu, krásnému a bohatému, mnohoslíbenému, pokojnému a tvůrčímu.

Jsme lidé práce, kterou nám přináší každé probouzející se jaro. Hledíme s odvahou a optimismem vstříc všem úkolům, obtížím a překážkám doby. Umíme vytrvat a zdolat odpor. Věříme v úspěch dobrého díla. Proč se nemáme opravdu radovat o letošních velikonočních svátcích?

Vím dobře, máme své bolesti a těžkosti. Světlo má stín a růže trní. Buďme však upřímní a objektivní. Umějme docenit klady života a zvláště přítomnosti. Zhodnotit události, jak si toho zasluhují. Není umění říkat: bylo nám lépe, nebo snad: dočkáme se dobrých časů. Jedině správné je najít kladný poměr k přítomnosti. A tou jsou i letošní svátky Vzkříšení.

Kéž jsou pro nás pro všechny opravdu radostné.

J. Ca.

Velikonoce na frontě před dvěma roky

Velikonoční zvony

Jiří Rébl-Volyňský:

Zas širým světem hlahol zvonů se rozléhá, slavnostně zní...
Lid zbožně k modlitbě se kloní,
o velikosti Boží sní...

Na soumrak tichý, šedé mlhy,
na probuzený sad i háj
se zvuk ten stele monotonně
a snáší klid na mírný kraj.

Zalétá do paláců, domů
i pod doškové střechy krov
a naplňuje srdce lidská
tajemnou, zbožnou lásky hrout.

Akordy svými rozechvívá
i nejtvrďšího srdce cít
a bije, hmatá v struny jeho,
zve k svornosti veškerý lid.

Tratí se v dálce echo zvonů
na moři rozbouřených vln,
zaniká v prázdnu modré hloubi
kde chví se azur tónu pln.

A nevrátí se nikdy nazpět
z té dálky zvonů zmlklý hlas...
až po roce o velikonočních
nám píseň zvonů zazní zas.

Kéž zabuší ty tóny lejch
na struny srdcí drsných vlád,
kéž naladí se k písni nové
na mírný, pokojový lad...

Kéž zazní potom s hlasy lejch?
„Syn Boží vskutku z mrtvých vsta-
a světu lásku opravdovou,
mír věčný, pokoj daroval“

Historická slavnost ve Varšavě

Dne 10. III. 1947 byla podepsána ve Varšavě smlouva o přátelství a spojení mezi republikou Československou a republikou Polskou. Na této historické slavnosti v hlavním městě Polska, za hojně účasti obyvatelstva, byly položeny základy přátelství tří slovanských národů: českého, polského a slovenského. Po tomto dorozumění volá již celé století zdravý národní zájem tří sousedních národů. Kulturní vývoj, poroba, utrpení a vysilující, odvěký zápas s barbarskými Němci jsou společné pro oba státy. Dějiny několikrát potvrdily, že jejich samostatnost vzniká a zaniká současně. Důvody pro sblížení a spolupráci jsou četné a závažné, překážky jsou malicherné. Přátelství, upřímně chápáno, ješf kapitálem přinášejícím úroky jak v době prosperity, tak v době krise.

Rozličný ráz hospodářský a odlišná poloha zeměpisná způsobují, že se

oba státy mohou zdárně doplňovati. V průběhu dějin zaznamenáváme několik dob vzájemného sblížení, které přineslo blahodárné výsledky. Věřme pevně, že toto toužebně očekávané přátelství přispěje k blahu a štěstí obou států.

Volyňští Čechové mají mnoho příčin k tomu, aby tuto dějinnou událost uvítali zvláště vřele.

My, příslušníci bývalé menšiny volyňské viděli jsme zblízka zhoubné následky antagonismu a nepřátelství mezi bratrskými národy, ba, velmi často, že se tyto následky dotýkaly bolestně přímo nás. I v našem úzkém obzoru bylo jasné vidět nutnost neširší spolupráce na poli politickém, kulturním a hospodářském. Tuto spolupráci jsme si upřímně přáli, usilovali jsme o ni a také byli jsme v rámci našich skromných možností pojitkem mezi oběma státy. Jako menšina žili jsme dvojitým životem,

kteřý měl svoje kořeny jak v Polsku, tak v CSR.

Dnes, když už nejsme více menšinou, nýbrž tvořivou složkou Československé republiky, chtěli bychom i nadále zůstatí tím pojitkem a rádi budeme pracovat na výstavbě a upevnění vzájemného sblížení. Naše mladá generace, vychovaná a vzdělaná v polských školách, ochotně se zapojí do tak slibné práce. Za 20 let života v Polsku poznali jsme důkladně polské poměry a svoje zkušenosti rádi uplatníme.

Pan min. J. Masaryk ve svém projevu do varšavského rozhlasu řekl mezi jiným: „Dnes jsme podpísali dohodu, ale už zajtra ideme do roboty nad její výstavbou.“ Výstavba přátelství bude vyžadovat moudrých, upřímných a svědomitých pracovníků. Vezme republika potřebné pracovníky také z řad Volyňáků?

Ing. J. Ch.

Hejna.

Valná hromada ČsOL v Žatci

Jednota ČsOL v Žatci konala dne 23. března t. r. valnou hromadu za velmi početné návštěvy bratří zejména přespolních. Bylo přítomno téměř dvě stě členů, což na poměry žatecké je návštěva slušná.

Jednota čítá k dnešnímu dni 650 členů a stav neustále vzrůstá, neboť s volyňskými reemigranty přichází dosti starodružiníků, kteří se ihned hlásí do organizace ČsOL.

Po obvyklých zprávách činovníků starého výboru byl zvolen výbor nový, a to: předsedou místní velitel posádky br. pplk. Brixí, jehož volba byla uvítána nadšeným potleskem. Bratři skládají také v bratra pplk. Brixího největší naděje, že za jeho vedení dostane se naší jednotě a legionářstvu na Zatecku vůbec opět onoho postavení, jaké jim podle jejich dějinného významu patří.

Ve volných návrzích bylo podáno tolik dobrých návrhů a námětů, že resoluce, připravené starým výborem musely být vzaty za účelem doplnění novými návrhy. Zejména bratři volyňští zúčastnili se živě debaty, což mimořádně těšilo všechny přítomné, neboť jest to znak, že začínají se již aktivně zapojovati do dění v naší jednotě. Jest si jen přát, aby se také hojněji zúčastňovali členských schůzí.

Výbor byl zvolen podle navržené kandidátky, která byla sestavena tak, aby všechny složky odbojové měly ve výboru své zástupce, při čemž se dbalo na to, aby se dostali do výboru bratři, kteří skýtají určitou záruku, že budou pracovati.

Ve volných návrzích usneseno: ustanovit sociální komisi podle možnosti z odborníků, která by věnovala největší péči našim bratřím invalidům, a zejména pak vdovám a sirotkům přesídlivším z Volyně. Zároveň ulo-

ženo budoucímu výboru, aby se snažil získati nějaký pramen příjmů, z něhož bychom mohli podporovati ony vdovy a sirotky, neboť nelze spoléhati ve všem jen na stát, a musíme sami vynaložiti vše k tomu, aby bída v řadách vdov a sirotků byla co nejméně zmírněna, nelze-li jí snad vůbec vymýtit. Proto bylo usneseno, aby bylo přikročeno k organizování vdov ihned, jakmile bude možno.

Dále bylo usneseno založiti knihovni radu, která by shromažďovala veškerý materiál jak literární tak i památkový, který jedná a připomíná odbojovou činnost a utrpení našeho národa. Na podporu této činnosti bylo usneseno zvýšiti členské příspěvky o 1 Kčs ve prospěch knihovního fondu.

Mimo to bylo ve volných návrzích také pojednáno o přísné nadstranickosti naší jednoty. Do debaty zasáhlo mnoho bratří a lze říci, že celkem přáním všech jest: za každou cenu udržeti si nadstranickost naší organizace. Do debaty zasáhl velmi vhodným proslovem br. Zicha, předseda ONV, který nabádal bratry, aby důvěřovali našim úřadům, které nejednají politicko-stranicky a jsou-li stížnosti v tomto směru, mohou být jen proti jednotlivým členům ONV, kteří nejsou ještě dosti politicky vyzrálí, a vyslovil přesvědčení, že v tomto směru můžeme pozorovati zlepšení a jistě v krátké době ani ani zde nebudou stížnosti.

Valnou hromadu zpestřil br. předseda pplk. Brixí velmi pěkným proslovem o úkolech legionářstva, o jeho pevném sjednocení bez zřetele na jednotlivé skupiny odbojové, při čemž zhodnotil význam Masarykův a Benešův pro legionářstvo a náš stát. Velmi upřímně zdravice pronesli také zástupci bratrských odboček Svazu osvobozených polit. vězňů a Svazu

národní revoluce v Žatci, a to bři ing. Hoderment a Vacek.

Dně 28. III. 1947 byla pak ustavující výborová schůze na níž zvoleni tito funkcionáři: 1. místopředseda br. Josef Pracný, ředitel Mliálky Lejogbanky v Žatci, 2. místopředsedou zvolen br. Vladimír Mesner, předseda Svazu Čechů z Volyně, 3. místopředsedou zvolen br. Jan Zicha, předseda ONV v Žatci. Jednatelům zvolen br. Alois Hejna, jeho pomocníkem br. František Kočí. Pokladníkem zvolen br. Norbert Svatoš, restaurátér v hotelu Stalingrad, kde mohou bratři kdykoliv, v každou denní dobu platiti členské příspěvky anebo vyzdvihovati členské přihlášky. Účetním jednoty zvolen br. Ladislav Hochman. Sociálním referentem zvolen br. František Kopřiva, jemuž uloženo, aby založil v nejbližší době sociální komisi ze schopných bratří. Br. předseda pplk. Brixí jej zároveň instruoval jak by si přál, aby se projevovala činnost soc. komise navenek. Předsedou knihovni rady zvolen br. vrch. stržm. SNB František Šebesta.

Veškerou korespondenci nutno adresovati na br. Aloise Hejnu, Žatec, ulice Lva Tolstého čp. 1370/61.

A závěr: Znovu upozorňujeme, že členské schůze se konají pravidelně, a to každou první neděli v měsíci v restauraci Stalingrad o 8. hodině ráno. Navštěvujte hojně členské schůze.

Tuchořičtí pozůstávají. Odbočka Svazu Čechů z Volyně v Tuchořičech uspořádá na pondělí Velikonoční v sále br. Jaroslava Šika Pomlázkovou zábavu ve prospěch vdov a sirotků po padlých volyňských hrdinech. Začátek o 19. hod. Zábavě bude předcházeti recitační a hudební pásmo SKM a odboru mládeže při SCV ze Žatce.

J. Dašek:

Velikonoce Volyňských

Dny velikonoce na Volyni bývaly dny velké radosti, štěstí a pohody. Radostné „Christos voskres“ pronikalo do každé duše, každého srdce, z jedné chaty do druhé a pojilo se v radostnou píseň o velké lásce Toho, který zemřel a přece žije. Byly to dny, které byly ovanuty jarním vánkem a velkými nadějemi, že přece jen přijde ona doba, kdy české koleno volyňské spočine na prahu českého domova. Tyto dny a touhy se splnily.

Volyňské bratrstvo prožilo dny hrůzy a bolesti, bylo křížováno spolu s celým národem, bylo vyvedeno až na potupnou kalvarií, bičováno, zrovna tak, jako Ten, jehož o velikonočních oslavujeme. Zdálo se jim, že naděje a touhy jsou marné. Prapory, které vlály nad hlavami Volyňských, se synuly v beznaději a všude kolem za černé tmy zněla jedna pohřební píseň — český lid na Volyni jest mrtev, a všechny naše naděje s ním. Zimní víchřice, sněhová vánice, roztrásající mráz, úžasný teror zahaly náš volyňský lid do ulice nářku a pláče. Německá okovaná bota dupala vše svatě...

Přece však přišlo jaro a s ním nejen probuzení, ale i největší vypětí všeho lidu, který vzdálené vlasti nabízí vše, majetek, krev i život, opustit v tisících bývalý domov a šel dobývat svobodu porobené vlasti, která mu i v největších dobách zůstala svatým a nekonečným symbolem života. Bojoval, umíral a přišel do Prahy, matky lidu všeho, jako vítěz a osvoboditel, blanický rytíř, jenž ze smrti se probudil a přinesl poklad největší a nejceněnější.

Nic nechtěl za své oběti, jen kousek hroudy, kde by mohl pokračovat v práci. Sliby byly, skutky však odlišné. Nebylo místa, aby bratr mohl žít vedle bratra. Byl rozstrkán do všech koutů — macešsky, ba nelidsky. Kam se podíval, všude již byl nadpis „Obsazeno.“ Vzal volyňský bratr vše a čekal a čekal na ty, které v cizině zanechal. A přišly takové chvíle, kdy se zdálo, že zapadl do hlubiny, ze které není návratu. Byl zdrcen ve svých nejsvětějších tužbách a nadějích a zdálo se, že všechny oběti, které přinesl, byly marné, k tomu ještě zesměšňovány těmi „hrdinými“, kteří se stali partyzány hodinu neb den po bojích, kdy německá šelma byla poražena, těmi, kteří vzdávajícím se hordám vzali zbraně, pomazali své úbory hlínou a prohlásili se osvoboditeli porobeného lidu. Plakal volyňský bratr, plakala volyňská sestra a jejich utrpení duševní bylo větší než za doby ponížení a v největších bojích s nepřitelem. Volyňský bratr stál za pluhem sám. Kam se ohlédl, všude viděl nevrle pohledy bratří. Nebylo ženy, nebylo otce, nebylo matky, nebylo dětí a málo jen přátel, komu mohl svědčit svoji bolest a žal. Nemohl dlouho odvalit kámen, který zavalil jeho víru,

naději a výhled do jasného blankytu. Prožil zimu života tu nejstrašnější.

A přece přišel den, který očekával a na který již ani mysliti nemohl. Ano, přišel ten den, kdy první transport začal přivážeti ta drahá srdce z Volyně. Přijel první a pak desítky jiných... Rány se zaceľují... Bolesti přestávají páliť, znamená méněcennosti a opuštěnosti mizí. Pan prezident, vláda republiky, generál Svoboda mluví k tomuto prostému lidu s láskou a pochopením. Duše pokleslé a zoufalé počínají dohřívati, ruce všech začínají se spojovat a zachraňovat ty, jež „propadli“. Shledávají se ti, jež podle zákona Božího i lidského k sobě patří. Tisíce jich již se shledalo a já je viděl a plakal i radoval se s nimi. Mezi příjždějícími byli i takoví, kteří sedm roků se neviděli... Sotva žena poznala muže a muž

tiskl na svoje prsa ozdobená řadou vyznamenání své děti, které nemohl ani poznati. To bylo to radostné „vzkříšení“, to byla lidská píseň o nekonečné lásce Boží, která dovedla na čas na svůj lid dopustit, ale neopustila.

A ty, bratře, který jsi ještě chvíli sám, i ty se dočkáš onoho slavného „vzkříšení“, oněch radostných velikonoce a svého vykoupení z bídý duše. Zatím se připrav a odstraň z cesty, co by tomuto slavnému okamžiku mohlo uškodit. Učiň tak ihned, aby se neopakovalo těch několik případů, jichž jsem byl svědkem, kdy návrat nebyl vzkříšením, ale nástupní cestou k novému utrpení.

A na konec se tě ptám, bratře a sestro: můžeš se radovat, jako kdybys o velikonočních na Volyni? — „Ano, ano, ano!“

Upřímný pozdrav věrným krajanům

Laskavostí českobratrského ev. duchovního p. J. Opočenského z Chotíněvsi dostalo se mi několik čísel časopisu Věrná stráž do rukou. Blahopřeji k vaší zdárné vydavatelské činnosti, kterou spojujete rodiny rozptýlených Čechů z Volyně v naší osvobozené vlasti.

S radostí jsem četl, jak postupně přicházejí transporty z Volyně a přivázejí vám vojínům z armády gen. L. Svobody toužebně očekávané rodiny a příbuzné do nových domovů. Konečně se vítáte po dlouhém odloučení s vašimi milovanými v naší krásné vlasti, kterou mnozí z vás znali jen z vyprávění dědů a stařenek. Četl jsem se s zájmem, jakého dojemného uvítání dostalo se prvním vašim rodinám na půdě otciny, jak v Košicích, tak v Praze a hlavně při manifestačním vítání v Zatci. Raduji se z toho přijetí nesmírně, neboť sliby veřejně učiněné zavazují k jejich splnění.

Přeji vám upřímně, abyste skutečně ve všech obcích našli vřelého přijetí od veřejných činitelů, ale i plného pochopení ostatního obyvatelstva, s nímž budete vaše nové domovy a osazujete kraje, odkudž nám často hrozilo nebezpečí naší svobodě. Vy je máte trvale zabezpečit. Snad se vám to podaří. Věřím, že vaši plní, věrnosti a opravdové lásce k vlasti i k bližním se podaří překonat všechny počáteční nesnáze budovatelské činnosti, a že budete žít zde v spokojenosti a míru po tolikých obětích hmotných i na životech a velkých útrapách, zvláště v posledním desetiletí.

Zdali pak si všichni z Vás i z těch, kteří vás tak nadšeně vítají, uvědomují ten fakt, že jste zde získali mnoho skrytých nejmenovaných přátel, kteří vás nejen obdivují, nýbrž i milují a kteří v posledních dvou letech, kdy jste zde byli opuštěni a často velmi sklíčení při konání vysilující hospodářské práce a v obavách o vaše drahé na Volyni, že tito přátelé pozvedali rukou svých

k trůnu všemohoucího a pronášeli tiché vzdechy i vroucí prosby k Bohu, aby vyplnil všechny vřelé vaše tužby. A nyní Vás vidím v duchu šťastné v kruhu svých milých s pevným odhodláním zabránit jakémukoliv nájezdu vetřelců a hranice zabezpečit na staletí.

Přicházím tedy i já, který jsem o vás již tolik slyšel dříve a loni měl tu čest při dvou příležitostných návštěvách na Litoměřicku poznat několik desítek chrabrych bojovníků, abych se s vámi radujícími radoval nad šťastným shledáním s vašimi drahými.

Četl jsem v 9. čísle Věrné stráže, jak upřímně se těší z vašeho návratu dp. farář J. Stríž, který připomíná, že byl asi první, když jako vojenský řím. kat. kněz táhl v roce 1916 Volyní s rak. armádou, který vás objevil a vás si oblíbil. Snad má dotýčný pisatel pravdu ze svého hlediska. Ale já bych chtěl k tomu připojit, že naše evang. řeč. církev o vás mnohých souvěrcích věděla již dříve a zvláště zesnulý farář dp. Fr. Prudký z Olomouce vás na Volyni rozptýlené hloučky již v r. 1908—1910 třikrát navštívil a nedbal námáhavé cesty, aby vás mohl nábožensky a vlastenecky posílit. Zjistil, že Bible Kr. a zpěvník udrží vaši mateřštinu na dlouhé generace. On dal podnět k další návštěvě p. far. R. Šedého ze Svěbohova, nyní z Hrabové u Zábřeha, že tento podnikl v r. 1911 další misijní cestu k souvěrcům na Rusi a navštívil osady Luck, Boratin, Kupičov, Michajlovku, Rovno, Hlupanin a dostal se na své cestě do Žitomíru, Kijeva, Oděsy, Ljubaševky a přes Birculu do Alexandrovky, vykonav 43 náboženských projevů a 7 přednášek se světelnými obrazy. Podobně procházela misijní cesta těsně před I. světovou válkou v květnu 1914 dp. Dra Bednáře, tehdy faráře ev. ref. v Kloboukách, který za 3 týdny posloužil 26krát Slovem B. a ujel kromě cest povozem 3600 km vlakem, ztrávil ve vlaku 4 noci. (Pokrač. na str. 6.)

Z naší soutěže

Starý Madul

Poslední válka ukázala světu, jakého hrdinství, sebeobětování a horoucího nadšení je člověk schopen. Dovidáme se nyní o činech takového úchvatného hrdinství, že se nám až tají dech.

Ten prostý voják ruský, anglický, americký i český, ti vězňové, kteří ač gestapem nelidsky mučení, vydrželi mlčet, ti lékaři a ošetřovatelky, kteří při náletech či na frontě konali svoji povinnost, ač se země zachvívala během války — ti všichni bojovali za svobodu a budoucí nový svět. Miliony jich padlo a jejich těla jsou rozseřena po celé Evropě i po širých pláních Ruska. Velikým hřbitovem stala se země — od západu k východu, od severu k jihu sahá kříž utrpení.

Dnes chtěla bych však vzpomenouti těch neznámých, malých hrdinů, jejichž činy nejsou nikde zaznamenány a nikde oslavovány, které však přesto byly důležitým kolečkem v gigantickém kolotání světového dění za této poslední války.

Jejich světu utajená, drobná hrdinství mě vždycky hluboce dojmala. Je nikdo neučil a nikdo jim neřikal, co mají dělati. Celý život žili své, více méně malicherné zájmy, v hodině útisku stali se však zázrak.

Bylo to, jako když zářivý motýl vylétne z nevzhledné kukly, nebo šedivá slupka se protrhne na jejich srdcích, která zahoří krvavým květem věrnosti a odvahy. I oni šli jako šik mravenců slabými kusadly podrývati hliněnou stavbu Hitlerovy říše.

Chci vám vypravovati o jednom takovém malém hrdinovi.

Anno Domini 1942.

Nádraží — místo kouzelné a radostné, místo, kde si dálky podávají ruce. Černá, olejem se potící lokomotiva vyrazí vždy kupředu s vítězným rykem jako zpěněný oř a ponoří se do mdrých dálek, aby dobyla širého světa.

Hory se před ní rozestupují, mlčenlivé lesy vydávají svá tajemství a stromy se staví do pozoru. Bílé vesnice a města mizí kolem jako letící ptáci, řeky se za ní závistivě otáčejí a oblaka jí mávají dolů na pozdrav.

Nádraží je však také místem smutku, loučení a slz.

Černá lokomotiva není již vystřeleným šípem, který roztráží průzračný vzduch za doprovodu rytmického skandování stříbrných kolejí. Supí a odychuje těžce, jako by vzlykala a pomalu se rozjíždí, aby oddělila dvě srdce, která se milují.

Bílý šáteček v okně, zavlyknutí, poslední pohled. Vlak mizí v zatáčce a jen kouř vlaje ještě chvíli jako smuteční prapor pod nebem zastíněným šedivým závojem.

Však znáte dobře ten podivný pach sazí a kouře, kterým je každé nádraží provanuto, ten dojem neúčelnosti a neklidu, který na každého přichozícího ihned zaútočí, shon a néklid když vlak

přijede, i ty nekonečné hodiny čekání. Jedno takové nádraží stálo se dějištěm této události.

Stál vždycky u mohutných, železných vrat postranního vchodu, vedoucího na nástupiště. Malá, dojemně shrbená postava, oděná v zimě v létě ve vyrudlém kabátě. Červená čepice se štítkem, nad níž bylo možno s námahou přeslabikovati slova: „Veřejný posluha“ stínila obličej vždycky pokrytý šedivým struškem zřídka holených vousů, z nichž do světa vyzíral jen veliký, červený nos.

Proudy cestujících se valily kolem něho a on trpělivě stál u svého dvoukolového vozíku a čekal. Že se tento naplní kufrů a zavazadel, aby je pak vytlačil do města — pomalu — ach tak pomalu, neb údy již byly staré a slabé a ulice od nádraží do města vedla do vrchu.

Však od tohoto vozíku má starý Madul ramena silně pokleslá.

Patřil tak k nádraží, že ho lidé, spěchající kolem něho již ani nevnímali. Jen cizinec, měl-li citlivější srdce, všiml si někdy blíže drobného staříka, který stál vždy opřen o vrata, jako starý strom na rozcestí, slán větrem a mrazem, omýván deštěm a opékán v létě žářem slunce.

Někdy, měl-li vlak zpoždění, přilehl stařík na svůj vozík, jehož držadlo opřel o zem — malá, skrčená hromádka člověka, který hledá pohovnění unaveným údům.

„Je to takový bruchavý dědek,“ řekla mi jedna známá. „Kouká jako vejř a ani mluvit nedovede. Jednou jsem mu dala v záchvatu štědrosti za donesení kufříku celou stokorunu. Myslíla jsem si: Na ať si přilepšíš.“ Ani mi nepoděkoval, jen něco zabručel do vousů. Však stejně každou korunu asi propije, od čeho by měl tak červený nos.“

Ohlédla jsem se tehdy na něho. Stál tam u svého vozíku, ruce v kapsách, hlavu zabořenou do zelené šály a sněhové vločky ho zasypávaly pomalu jako vánoční stromček.

Toho lednového, nevlidného dne od rána silně sněžilo. Oblouha byla těžká sněhem, jehož bílé proudy kladly se měkce k zemi, kde se však v ulicích měnily ihned v čvachtavé bláto.

Opět přijel vlak — nákladní vlak od Mostu s uhlím. Zakrátko měl přijeti vlak od Prahy. Starý Madul přikrčil se k vratům, nad nimiž trochu přečnívala střecha, kryjící nástupiště. Stál tam tiše a bez pohybu jako vosková figurina z panoptika. Byl smuten, či jen unaven a promrzlý? Těšil se na ten talíř teplé polévky doma, či na ten kališek s kouzelným, zlatým nápojem, který mu vždy tak příjemně prohřál útroby a vykuzlil před oči svět jiný, růžovější a lepší?

Z nástupiště doléhaly sem nárazy zastavujícího se vlaku a pískot lokomotivy. Nikdo nevyšel ze vrat, jen vpředu od města trousilo se několik

chodců k vlaku. Přilíhli se tam v tomto pozdním odpoledni jako černé stíny, jejichž kontury se rozplývaly v padajícím sněhovém závoji.

Madul přivřel oči. Pojednou uslyšel za sebou dusot utíkajících nohou. Z úzké uličky vedoucí podél skladišť utíkal sem velikými skoky nějaký muž, který se před Madulem prudce zastavil. Namáhavě oddychuje vyrazil sypavě:

„Pro Boha vás prosím, mohu se zde někde skrýt? Honějí mě a já již nemohu.“ Z pod šedivé čepice zirájí na Madula z mladé ještě, vyhublé a bleďé tváře dvě na smrt vyděšené oči. Několik jen vteřin zíral do nich Madul z pod komického štítku červené čepice. Jak strašnou byla však tato nepatrná chvílka pro prchajícího. Co učiní tento starý posluha, pomůže mu, či ho vydá katům? Nebo je snad hluchý? Vteřiny mění se ve věčnost.

Na nástupišti rozlehl se náhle velký pokřik a dupot mnoha nohou. Starý Madul se pohnul, odstoupil trochu od vrat, přitáhl je namáhavě k sobě a ukázel muži do tmavého kouta za nimi. Tento malý prostor byl ohraničen ze dvou stran zdi nádražní budovy a z jedné těžkými vraty. Tato se nikdy nezavírala a stála vždy takto opřena o zeď, neboť nástupiště zde u tohoto postranního vchodu se uzavíralo vraty jinými, menšími, opatřenými mřížemi.

Muž beze slova vklouzl za vrata, která starý Madul opět přirazil zpět. A již jsou tu — němečtí vojáci se dvěma důstojníky. Vyrojili se před nádraží, rozběhli sem a tam a nakonec seskupili se kolem starého posluhy.

„Der hat ihn bestimmt gesehen,“ řekl jeden důstojník a obrátiv se k Madulovi, řekl tvrdou češtinou: „Právě tudy utíkal mladý muž. Je to nebezpečný zločinec. Kterým směrem běžel?“ Starý Madul zvedl pomalu oči a upřel je na důstojníka. „Oči chladné jako kus ledu,“ řekl si, „kolik vášně a zlosti se do nich vejde.“

„No also, pospěš si, nebo ti pomůžu!“ zařval důstojník vztekle.

V jediném prchavém okamžiku se zdálo, jakoby vše náhle ustrnulo a vytvořilo obrázek, tisíckrát promítnutý za těchto dnů na pomyslné, stříbrné plátno lidského života. Na jedné straně šedivé uniformy a čepice s hákovým křížem nad svěřepými obličejí, na druhé pak bezbranná postava vyslychaného. Kdyby se jednou rozvíjel tento film před našima očima, jaké strašné truchlohy bychom uviděli.

Madul vyndal beze slova ruku z kapsy a ukázel jí doprava, na cestu vinoucí se mezi nádražní zahrádkou a dílnami.

„Však jsem si to myslel,“ řekl důstojník. „Bestie, chce se jistě někde v nádraží skrýti a odjeti pak některým vlakem.“

„Prohledat nádraží a hlavně nepropustit žádný vlak bez nejvyššího kontroly,“ nařizuje. Pak se znovu

Velká práce hlavního reemigračního střediska v Žatci

Sleduji ze zájmem práci žateckého hlavního střediska pro reemigraci volyňských Čechů, jsem ve stálém spojení, a přesto jsem se tam vypravil znovu, abych informoval naši čtenářskou obec o práci, která se tam koná. Hned na počátku musím konstatovat, že je to práce na dané poměry opravdu nadlidská. Středisko samotné jest velmi nevhodně umístěno, takřka 4 km od nádraží, terén kolem velmi svízelný a dopravních prostředků na vykládku a převážení málo. Ubytování na přechodnou dobu by bylo vyhovující, ale místo na uschování zavazadel, která jsou celým majetkem přicházejících Volyňských, je naprostě nevyhovující (stará stodola). Jinak duch vedoucí této práce a celého personálu mne překvapil.

Obešel jsem napřed všechny ubikace, jak to dělám každý týden, a rozdál jsem zvědavým a opravdu vědeckým čtenářům náš časopis a zašel jsem k veliteli střediska k p. plk. L. Grosmanovi, který mě přijal velmi laskavě a našel si při své práci malou chvilku k rozhovoru. Při tom jsem zjistil, že tuto práci dělá opravdu rád, svědomitě a s láskou. Pověděl mi, že toto středisko jest hlavní a průchodní s pobožnými středisky v Podbořanech, Mostě, Jesenicích a Dol. Jiřetíně. Žatecké středisko jest zařízeno pro přechodné ubytování 590 osob. Má svoji zdravotní službu, kuchyň a službu osídlovací, která je organizována za pomoci Svazu Čechů z Volyně. Osídlovací komisi min. zem. vede p. kpt. Plaček s p. Zemanem a Viznerem, pobočku úřadu ochrany práce vede p. Kubů a Jůna, komisi osídlovacího

úřadu vede p. Kuzma. Činnost usměrňuje pracovní komise min. soc. péče za předsednictví agilního a iniciativního p. Šála. Dopravu obstarává ministerstvo národní obrany za spolupráce min. dopravy a nepostradatelným a do krajnosti obětavým p. Kitzbergrem. Vydátnými pomocníky jsou pánové špkt. Pfefermann, špkt. Pohorálek a

Plk. Leopold Grossman, velitel shromáždovacího střediska v Žatci.

špkt. Nedělka. Velmi si pochvaluje činnost volyňských spolupracovníků, zejména pánů por. Zomra, ppor. Srkala, Hovorky, Procházky, por. Karfíka, rtm. Tučáka, Sereďy, por. Pižlové a ppor. Ničeporukové, kteří znalostmi volyňských záležitostí velmi slouží věci. Všech spolupracovníků jest kolem 20, všichni pracují na svých místech obětavě a s opravdovým zájmem. Spolupráce se Svazem Čechů z Volyně utužila se příchodem p. kpt. Knopa. Pracovní doba pro mnohé není jen 8 předepsaných hodin, ale i 15 až 20, tak jak toho který transport vyžaduje. Přicházející se klasifikují a rozdělují do středisek, odkud se postupně osídlují. Osídlování jde dosti zdlouhavě, ukazují se zde chyby nedostatečných příprav, ale tak jako při každém velkém díle, tak i v tomto jsou to nedostatky, které však nejsou takové, aby nebylo vidět velké klady, které přináší.

Na konec trochu čísel. Do Žatce přibylo do 28. III. celkem 37 transportů, t. j. 7.672 duší, 951 koní, 1.113 hov. dobytka, 652 vepřů, 57 koz, 220 drůbeže umístěno bylo 4.113 osob, ostatní zůstávají zatím ve střediscích. Nejlepší transport byl z Kupičova, kde byly většinou rodiny vojáků, až na malé výjimky.

Práce střediska roste dnem z dne. Příjezdy transportů se zrychlují a jsou hledány stále nové cesty k nápravě a zdokonalení určeného cíle. Přejeme všem obětavým pracovníkům, aby se jim to podařilo a dobrým a zasloužilým volyňským bratřím bylo dáno to, co jim za velkou lásku k vlasti a oběti pro ni patří. Společnou práci nás všech se to jistě podaří.

obrací k Madulovi, sahá do kapsy a hází na vozík balíček cigaret.

Madul sleduje očima vzdalující se vojáky a pak sklání oči k zemi. Cigarety sesunuly se s nakloněné plochy vozíku a válí se nyní ve sněhu. Jen trochu se Madul pohnul, to jen jak jeho bota drtila ty rozsypané, bílé tyčinky v šedivém sněhu.

Leďnový den shasí náhle jako svíce a šero těžké jako plachty dopadlo na zasněženou zem. Celý svět se v tom šeru utopil. Vlak od Prahy přijel, oddechl si trochu a vyrazil opět s prškou jisker kolem nozder. Netrpěliví a unavení cestující v jediném proudu šinuli se k městu. Několik kufrů leželo na vozíku před Madulem. Madul odtáhl trochu vrata a skloněn nad vozík, na kterém rovnal kufr, zašeptal: „Kam jste měl namířeno?“

Unavený a ochablý hlas se ozval ze tmy: „Jsem odtud a znám to tu dobře. Chci do Nové Vsi — tam nalezu úkryt. Však je to odtud jen čtvrt hodiny rychlé chůze.“

Madul dorovnal kufr, pak pootvěřel ještě kousek vrata a řekl: „Nyní je zde čistý vzduch. Ten proud lidí se žene k městu a nikoho nenapadne se otočit. A i kdyby, nic by neviděl v tomto šeru a padajícím sněhu. Vy-

jděte a vezměte si zde moji čepici. Potlačíte můj vozík uprostřed ulice, já půjdu po chodníku. Půjdeme Panskou ulicí — ta vede směrem k Nové Vsi. Dole na křižovatce se oddělíme — vy se dáte do polí, kde budete již bezpečeni a já otočím vozík do Školní ulice.“

Již dávno nepronesl Madul tak dlouhou řeč. Prchající muž neodpověděl, jen se slabým vzlyknutím uchopil jeho ruku a přitiskl ji ke rtům. Madul něco zabručel a prudce ji vytrhl. „Zde máte na cestu kus chleba,“ řekl pak příškrčeným hlasem a třesoucí se rukou vyndal z kapsy v novinovém papíru zabalený chléb, pomazaný tučně tvarem.

Za chvíli klouzal po silnici kufr naložený vozík a za ním se hrbila tmavá postava muže s komickým štítkem u čepice, stažené až k nosu.

Přešly nekonečně dlouhé roky války a psal se rok 1945. Starý svět se sesul v troskách a v sсутinách pohřbil ty šedivé uniformy, které tak dlouho prznily hrud naší země. V dýmu a kouři se rozplynul hákový kříž.

Osvobozený člověk povstal, odhodil pouta a rozhlédl se oslněným očima po zemi, ležící mu u nohou jako zpustošená zahrada. Celý svět se začal

otřásati obnovovatelským úsilím. Nové řády a nové ideové cíle a zápasy vystřídal to, co bylo pohřbeno pod popelem a rumem.

Jen starý Madul zůstal nezměněný. Dál stojí u postranního vchodu nádraží, dál se opírá o těžká, železná vrata. Jen jeho vozík se zdá být omšelejší, jeho kabát vyrudlejší a nápis na čepici otřelejší.

15. III. 1947.

Marie Čaplová.

Hulečská oblast. S reemigranty z Hulče navrátil se do vlasti také pravoslavný duchovní otec Antonín Zajíc, který se svými farníky prožíval věrně doby dobré i zlé. Většina příslušníků této obce je vyznání pravoslavného a přistupují k založení vlastní duchovní správy, která bude při bývalém ev. kostele v N. Hofovicích. Dne 29. března 1947 byl kostel převzat do nár. správy a organizuje se farní obec, jejíž duchovní správcem bude duchovní Zajíc. Navráťivšímu se otcí přejeme mnohá blahá léta. Adresa O. A. Zajíc, Kolečovice č. 233, p. loco. Krajané z Podbořanska hláste se v duchovních potřebách u jmenovaného. Loskot.

Zbytkový statek Malé Běchary

Nadávka pro osídlení volyňskými Čechy

Ministerstvo zemědělství obdrželo od Hospodářského, pachtovního a stavebního družstva, zaps. spol. s r. o. v Běchárkách, kancelář Praha-Dejvice, ul. Tatranského pluku 4, dopis, ve kterém nabízí k okamžitému osídlení 8-10 hospodářských usedlostí v pol. okrese Jičín, kat. území Běchary u Kopidlna.

V dopise podává výše označené družstvo násled. informace: „Dvůr Běchárky byl při provádění první pozemkové reformy přidělen bývalým zaměstnancům, kteří se sdružili v Hospodářské družstvo čs. legionářů z. s. s r. o. v Běchárkách. Hospodařeno bylo kolektivně. Během doby však někteří bývalí zaměstnanci z družstva vystoupili a správa družstva se dostala do vedení osob, které do značné míry objekt zadlužili různými investicemi. Když v roce 1938 došlo k okupaci pohraničních krajů republiky, ocitlo se rázem několik set legionářů a jejich rodiny, usídlených zejména na Slovensku a Podkarpatské Rusi i se živým a mrtvým inventářem bez přístřeší. Proto hledalo ministerstvo národní obrany, kancelář čs. legií a ministerstvo zemědělství (Státní pozemkový úřad) vhodné objekty pro umístění. Objekt Běchárky byl pro tento účel nabídnut a přijat. Prostředky k tomu poskytl Družstvo pro výstavbu kolonií v Praze. Osadníci ze Zakarpatské Ukrajiny a Slovenska se do objektu nastěhovali, avšak způsob kolektivního hospodaření jim nevyhovoval. Proto stavební oddělení SPÚ schválilo zastavovací plán a objekt byl rozdělen celkem na 15 usedlostí cca po 8 ha. Ke každé usedlosti byly v roce 1939-1940 postaveny obytné a hospodářské budovy z tvrdého materiálu. V obytné budově jest krytá veranda, předstíň, která slouží za kuchyň, komora, 2 pokoje, stáj klenutá, vepřince, stodola a kolna na hospodářské stroje. Voda na napájení dobytka se vede z rybníčka, vzdáleného cca 500 m od statku, drenáží do studny ve dvoře, odkud se čerpá. Přes pozemky dvora jest ve vzdálenosti cca 500 m trasována okresní silnice, která má mít odbočku k osadě; jest již rozestavěna, avšak nedokončena. Osada pitnou vodu nemá a proto jest projektován a ve dvouletém plánu má být dokončen vodovod zapojením přípojky na skupinový vodovod z Běchar, cca 2 km vzdálených.

Roury pro vodovod jsou již na staveništi a zbývá je jen položit a provést instalaci. Na věci pracuje podnikatelství Iy Pštros.

Ministerstvo národní obrany, kancelář čs. legií vyslovuje podmínku, aby v místě byli usídleni pokud možno zahraniční vojáci volyňští Češi. Tito by se stali členy podepsaného družstva a tak by získali právní nárok na koupi nemovitosti. Cena pořizovací jest vykalkulována na cca 240.000 Kčs a mohla by být snížena o event. příspěvek státu. Placení by bylo provedeno tak, že při sjednání trževní smlouvy by kupující člen převzal na sebe poměrnou částku pohledávky státu nebo družstva a tuto by umozňoval v malých ročních splátkách. Zúročení by nečinilo více jak 3% z kapitálu. Schvalování trževní smlouvy a zatěžování nemovitostí jest vyhrazeno ministerstvu zemědělství.

Osada je vzdálena 2 km od státní silnice Poděbrady-Jičín, cca 500 m na dostavenou část okresní silnice z Běchar do Chotěšic, má elektrický proud, od stanice Kopidlna je vzdálena cca 7 km, v Kopidlně je cukrovar a cihelna. Osada se uprázdnila tím, že bývalí osídlenci-legionáři ze Zakarpatské Ukrajiny a Slovenska se nastěhovali do pohraničí. Pozemky se zatím nalézají v podmínečném nájmu, který lze zrušit. Budovy jsou volné a k okamžitému nastěhování způsobitelné.“

(Pokrač. se str. 3.)

Upřímný pozdrav věrným krajanům

A na pozhnané návštěvy po I. světové válce podniknuté z podnětu M. S. Jednoty a vykonané d. pp. faráři chr. ev. J. VI. Sebestou, Fr. Prudkým, B. Hladkým, Fr. Novákem, Jos. Jadrníkem, JUDr. VI. Mičanem a far. R. Šedým, který přivezl tehdy do vlasti 78 dětí-sirotků a polosirotků, si jistě mnozí i z mladší generace rádi vzpomínají. A připojíme-li k tomu 10letou věrnou činnost p. kazatele Balabána na Volyni a 20letou obětavou činnost p. far. J. Opočenského, tamního rodáka z Boratína, který se nyní vrátil se svými souvěrci-krajanů do vlasti, aby s nimi nesl břímě dne i horko, jakož i tiché služby učitele a kazatele Tomše J. z Michajlovky, tím jsme učinili stručný přehled těch, kteří s láskou na Volyni sloužili. Přál bych si ze srdce, aby jich bylo vzpomenuť při vašich úvratích projevech v obcích, kde jste osídleni, neboť toho za svou náboženskou, mravní a kulturní činnost mezi vámi na Volyni zasluhují.

Pamatujte vy v Čechách též na vaše druhy spolubojovníky ze Sklíně a Ostrova, usazené nyní na jižní Moravě v Olbramovicích a okolí, s kterými já mám možnost občas se stýkat. Nežli vás všechny rozptýlené po naší vlasti budu moci navštívit a pozdravit osobně, zatím vám v duchu bratrsky tisknu ruku, jako jeden z mnoha přátel, kteří se za brzký návrat vašich drahých a všech volyňských Čechů modlí. Prosím vás, plňte pilně své povinnosti jak až dosud a buďte tou věrnou stráží v naší draze vykoupené, krásné vlasti.

Zdraví vás bratrsky váš

J. Procházka,
vikář, Silůvky.

Ústí nad Labem. Vítáme do našich řad spolupracovníků bratra poručíka Jaroslava Křivského, úředníka MZ, který slíbil získati nové odběratele a členy SČV.

Konojedy u Litoměř. Bratr Antonín Sorma získal 5 nových odběratelů a oznámil nám to upřímným a srdečným dopisem. Děkujeme upřímně.

Ploskovic. Bratr Něč získal 4 nové odběratele. Sám pak zaslal 300 Kčs na Věrnou stráž a 180 Kčs na Malínský fond. Všele děkujeme.

Vilémov u Kadaně. Organizování SČV vzal si na starost br. Josef Tošner obchodník, kde Volyňští obdrželi přihlášky, odznaky a veškeré informace. Získáno bylo již pět nových členů. Gratulujeme.

Kruh přátel získal poslední týden 12 členů do Svazu Čechů z Volyně.

Ppor. Senický. Blažim, oznámil dva další nové odběratele, takže v nejbližší době bude mít 30 získaných odběratelů. Kdo bude další?

Také se domů vrátila. Br. V. Mikešovi ve Vlachově vrátila se do vlasti babička, která se narodila r. 1866 na okrese slánském. Babičce je 81 roků, je čilá a zdravá.

Volyňské krajanů! Hledám zdravou sílu k 2 starším dámám, která má znalosti v domácnosti, ve vaření. Plat podle směrníc. N. Rejmanová, Praha VII, Sojánská 8.

Drobné zprávy

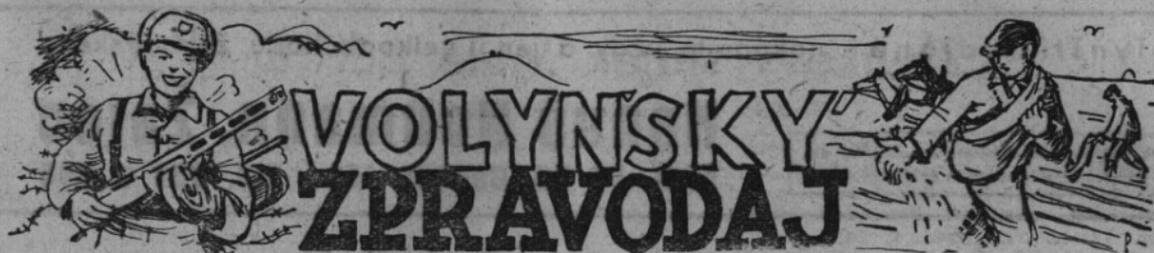
Hledáme. Žena z Volyně, která by chtěla v Praze pomáhati v domácnosti podplukovníka, necht se hlásit neb napiše. Pplk. Sedláček, Praha XIX, Nad Šárkou 58. Vhodné pro ty, které čekají na umístění.

Kdo přijme na byt do podnájmu v Žatci svobodného mládence? Nejraději ve středu města, což však není podmínkou. Nabídky do tiskárny Svoboda v Žatci.

Seznámení. Jsem sám z Volyně, nikdo mi neprijede a rád bych se seznámil s hodným děvčetem, rád přijmu i jeho rodiče, neb sourozence. Mám dobré hospodářství u Brna. Pište administraci Věrné strážě Žatec, zn.: „Morava“.

Oznámení. Libuše Novotná a Vladimír Klígl ze Žatce dovolují si oznámiti, že jejich sňatku bude požehnáno dne 27. dubna v prav. katedrálím chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Praze.

Blahopřání. Na Boží hod veličonoční oddáni budou v katol. kostele v Jesenicích sestra Markéta Byselková z Kupičova s bratrem Jiřím Janěčkem, žijícím v Tleskách. Na prahu nového společného života vyprošujeme jim hodně štěstí a v celém životě dobrou pohodu. — Sdružení katol. mládeže. Žatec, zájmová skupina Kupičov. Svaz Čechů z Volyně v Tleskách, Kruh přátel vol. Čechů.

Zprávy svazu

Vyživovací příspěvek

Svaz Čechů z Volyně podal žádost na příslušná místa, aby příslušníkům čs. zahr. arm. ze SSSR, volyňským Čechům, byla prodloužena lhůta k podání přihlášky o vyživovací příspěvek z důvodu, že mnoho oprávněných žadatelů není dosud na území ČSR. Žádost byla zamítnuta s poznámkou, že v odůvodněných případech budou projednávány i přihlášky došlé později.

Upozorňujeme všechny vol. Čechy, přísluš. čs. zahr. arm. ze SSSR na tuto okolnost. Termín podání přihlášky byl: u osob z řad gážístů 28. únor 1947, u osob z řad mužstva 31. březen 1947.

Kdo dosud nepodal přihlášku, nechť ji okamžitě podá: gážísté u útvaru, který je demobilisoval, mužstvo u MNV bez ohledu na to, zda rodinní příslušníci jsou dosud na Volyni.

Na výplatu vyživovacího příspěvku mají nárok i vdovy a pozůstalí po padlých živitelích rodin.

Další styční důstojníci u okresních komisí ministerstva zemědělství. V nejbližší době budou přiděleni všem

OKMZ v okresech, kde jsou osidlováni vol. Češi, styč. důstojníci, kteří budou mít za úkol zjišťovati možnosti dalšího osídlení vol. Čechů v okrese.

Žádáme všechny již osídlené vol. Čechy, aby usnadňovali těmto styč. důstojníkům práci, aby jim hlásili usedlosti, které by event. přicházely v úvahu pro tento účel, aby hlásili závady a možnosti dalšího osídlení přímo jim a ne Svazu Čechů z Volyně.

Valná schůze Svazu Čechů z Volyně. Svaz Čechů z Volyně svolává na neděli 27. dubna t. r. valnou schůzi. Podrobnosti v příštích číslech VS a na pozvánkách.

Pracovní konference volyňských Čechů v okrese Stříbro, plánovaná na neděli 13. dubna t. r. bude se konati až po valné schůzi SČV.

Zálohy po 3 Kčs za 1 Rb se vyplácejí pouze za ruble složené na potvrzení „Forma 12“, vyměněné národní bankou československou za česká potvrzení.

Ministerstvo SP, reemigrační odbor se nachází nyní v Praze II, Spálená 17, III. poschodí, telefon 352-46 až 352-49. Škpt. Kozák, zástupce SČV úřaduje v úterý, středu a čtvrtek, telefon 352-46 až 49, klapka 56.

Jaroslav Brda oznamuje příbuzným, že se nachází ve Vinohradské nemocnici, kožní oddělení, Praha XII.

Hledáme. Ludmila Hamáčková, shromažďovací středisko v Šumperku, Lidická 63, žádá, aby každý, kdo má jakékoliv zprávy o jejím manželovi Alexandru Hamáčkově, nař. 5. 7. 1917 v Terešově, povoláním kovář a rolník, posledně bytem v Malíně, podal je na uvedenou adresu.

Hledáme. Kdo má jakékoliv zprávy o Karlu Jeřábkoví, Moldava I, okres Dubno, nechť to laskavě oznámí na adresu: Vladislav Kupec, Ostrovec č. 13, pošta Černošín, okres Stříbro.

Hledáme. Antonín Kratochvíl, revident ČSD, ředit. st. drah, odd. VI-3a, Praha, bytem Lysá n. L., Vilimkova 1175, hledá Václava, Leontínu a Emilii Frosovi z Lucka, Josefa, Mihenu a Annu Houškoví z Korce u Rovna. Kdo zná místo jejich pobytu, nechť to laskavě oznámí na uvedenou adresu.

Malý OZNAMOVATEL

Josef Mojdl, Velké Podolí, p. Mohelnice, sděluje, že je tam k dispozici dobrá kolářsko-truhlářská dílna se zařízením a 5 ha pole. Dále jsou tam asi 4 kovárny. Informace u něho neb u UNV v Zábřeze.

V Mohelnici je asi 30 rodinných domků pro ty, kdo se přihlásí k práci v Elektrotechnických závodech, nár. podnik.

Václav Štěpánek v Páníkově čp. 37 u Trutnova žádá rodinu Václava Kulicha z Volyně, okr. Luck, z obce Stromovky, aby se přihlásila na jeho adresu. Má pro ně zemědělskou usedlost.

Rezáčová, reemigrantka z Volyně, 28letá, nachází se v nemocnici, porodní klinika dra Klause v Praze. Oblastní kriminální úřadovna v Praze, telefon 259-94, hledá její příbuzné.

Různé zprávy

Kolešovice. Počet členů Svazu Čechů z Volyně vzrůstá. Poslední týden přibýlo 6 členů. Dne 26. března uvítali jsme v našem středu ve Zderazi jednoho z prvních osvětových pracovníků v naší obci na Volyni v Hulči, br. Viktora Cilce, zakladatele Sokola, hasičského sboru, Národního domu, divadelních ochotníků. Na jeho uvítání kónala se malá rodinná slavnost v jeho novém domově, kterou zahájil bratr Mikuláš Loskot uvítacím proslovem. Po něm promluvil bratr Viktor Cilc, který byl mile překvapěn pozorností svých krajanů, a sli-

bil, že bude stejně tak houževnatě pracovati na volyňské liše, jak tomu bylo na daleké Volyni. Od účastníků bylo potom věnováno 1050 Kčs na Malínský fond pro podporu vdov a sirotků po volyňských bojovnících. Do dnešního dne vrátili se tyto rodiny: Pichrtova, Loskotova, Cílcova a Rolerova. V nejbližších dnech toužebně očekáváme rodiny další. Svým krajanům v Americe posíláme srdečné a přátelské pozdravy.

Volyňský lékař zahájil lékařskou praxi. Oznamujeme všem volyňským krajanům, že MUDr. Emil Doležal st.

obv. a praktický lékař zahájil ordinaci v Kolešovicích.

Umístíme pěstounku ke dvěma dětem a pomocnici v domácnosti. Plat 1200 a 1000 Kčs. Místa jsou ve vile v Praze. L. Výborná, Praha XII, Korunní 120.

Hledáme. Josef Bláha ze Zaval u Mirohoště nechť se ohlásí u Bláhy, Soběchleby č. 2, p. Blšany.

Hledáme. Manželé Šprincovi z Kanady hledají bratra Jaroslava Šprince z Křivuchy a rodinu Frant. Hořinka ze Straklova. Zprávy: Růžena Hybrantová, Souš u Mostu.

Volyňští krajané - nakupujte vždy a jen u velkoobchodu železářského

Velk. potřeby pro chmeláře a zemědělce, vše pro domácnost, sklo-porcelán-smalt-stav.hmoty

Hanuš Neumann, Žatec
nám. Dr. Ed. Beneše 151 - Tel. 357 a 655

K V E L I K O N O C U M

nový oděv nejlepší jakosti pro celou rodinu ve velkém výběru u firmy

Žatecký oděvní dům

MÁSOPUST

ŽATEC, MASARYKOVA TRIDA ČÍSLO 355 - TELEFON 707

Přijmeme ihned

více soustružníků, elektro-techniků, svářečů, frézařů a větší počet zaučených hutních a pomocných dělníků

Nabízíme:

Mzdy podle zásluhy, závodní stravování, ubytování v místě nebo blízkém okolí

Nabídky řiďte na adresu:

SPOJENÉ ŮCELARNY
národní podnik
Chomutov, soc. pol. odbor

Veškeré kancel. a psací potřeby obch. knihy, bal. papíry a motouzy

Jaroslav Malínek
papírnictví
ŽATEC, nám. Dr. E. Beneše 149, tel. 577

V Žatci, kde se budete cítiti jako doma:

RESTAURACE

JOSEF TABULKA „U POŠTY“

Žatec, Masarykova 351 - Telef. 593

Snídaně, obědy, večeře, vyleželé pivo, výborné likéry, pokoje k přenocování

Až budete v Žatci, nezapomeňte přijít mezi své

Vina a likéry

nejlepší jakosti nakoupíte u fy

M. Mathes

ŽATEC,
Nádražní schody

CALOUNICTVÍ

Václav Urban

velký výběr dětských kočárků

Žatec, nám. Dr. E. Beneše
(proti radnici) - Telefon 418

Dům moderní obuvi „U RADNICE“

nár. spr. SUCHÝ

výroba a správkárny obuvi ŽATEC
Telefon 290

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina“. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.